

Amendamentul 1

Fabio De Masi, Liadh Ní Riada, Paloma López Bermejo, Marisa Matias, Merja Kyllönen, Neoklis Sylikiotis, Takis Hadjigeorgiou, Marina Albiol Guzmán, Patrick Le Hyaric, Rina Ronja Kari, Nikolaos Chountis, Miguel Urbán Crespo, Ángela Vallina, Matt Carthy, Lynn Boylan, Martina Anderson, Javier Couso Permuy, Tania González Peñas, Maria Lidia Senra Rodríguez, Sofia Sakorafa, Luke Ming Flanagan, Eleonora Forenza
în numele Grupului GUE/NGL

Raport

A8-0038/2017

Reimer Böge, Pervenche BerèsCapacitatea bugetară pentru zona euro
2015/2344(INI)

Propunere de rezoluție [articolul 170 alineatul (4) din Regulamentul de procedură] de înlocuire a propunerii de rezoluție fără caracter legislativ A8-0038/2017

Rezoluția Parlamentului European referitoare la capacitatea bugetară pentru zona euro:

Parlamentul European,

- având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), în special articolele 122 și 151,
- având în vedere articolul 52 din Regulamentul său de procedură,
- A. întrucât s-a văzut clar cu prilejul crizei financiare că tratatele UE nu oferă zonei euro instrumentele necesare pentru a face față cu succes șocurilor economice și financiare și nu permit o ieșire ordonată din zona euro; întrucât cadru de guvernare economică s-a dovedit, în fapt, contraproductiv, dat fiind că forțază statele membre să adopte măsuri prociclice, nu este în interesul lucrătorilor și al cetățenilor ci contrar acestuia și constituie un puternic inhibitor pentru progresul societății;
- B. întrucât, după introducerea monedei euro, asimetriile și dezechilibrele macroeconomice structurale dintre statele membre au condus la supraevaluarea de către unele dintre acestea a ratelor de schimb reale efective, cu un impact negativ considerabil asupra structurii lor de producție și asupra poziției lor de investiții internaționale, și au condus la o tendință spre recesiune în statele membre din Uniunea Europeană;
- C. întrucât uniunea economică și monetară (UEM), politicile comune și piața unică nu au sprijinit convergența, cooperarea sau solidaritatea, ci mai degrabă dominanța economică, divergențele și dezechilibrele în dezvoltare; întrucât politica de coeziune nu se dovedește suficient de eficientă în combaterea divergențelor dintre statele membre;
- D. întrucât cadrul de guvernare economică și UEM au atras cu sine reduceri în investițiile

publice, în veniturile publice și în politica socială publică, au promovat privatizarea de bunuri publice, liberalizarea și dereglementarea piețelor, reforme structurale ce au descurajat cererea și pierderi ale unor drepturi sociale și în domeniul muncii, de exemplu cel la negociere colectivă, consacrat în convenții fundamentale ale Organizației Mondiale a Muncii și în Carta drepturilor fundamentale a UE; întrucât acest lucru a cauzat stagnare economică, tendințe deflaționare, accentuarea inegalităților socio-economice, sărăcie și șomaj ridicat;

- E. întrucât, sub efectul unor constrângeri, statele membre au fost forțate să adopte programe de ajustare dure la costuri sociale și economice enorme; întrucât mai multe guverne naționale au demisionat după ce nu s-a acordat asistență financiară; întrucât lipsa unui sistem corect de redistribuire a condus la dezintegrarea unor sectoare economice esențiale din țările periferice, care, în loc să dispună de un set de programe de investiții care să promoveze creșterea, au devenit ostatici ale unor împrumuturi permanente pentru a contracara acest dezechilibru;
- F. întrucât cele trei instrumente de stabilizare financiară create în afara structurii bugetare a UE și a dispozițiilor tratatului - Mecanismul de împrumut pentru Grecia, Fondul european de stabilitate financiară (FESF) și Mecanismul european de stabilitate (MES) - au contribuit intens la dezechilibrele dintre economiile centrale și cele periferice; întrucât aceste mecanisme au impus condiții de austeritate forțată cu privire la accesul la finanțare, reducând capacitatea statelor membre direct afectate de a reacționa la situația proprie; întrucât o astfel de condiționalitate impusă unor guverne suverane este inacceptabilă și nedemocratică;
- G. întrucât uniunea bancară contribuie la o concentrare și mai accentuată a sectorului bancar în UE, a slăbit capacitatea statelor membre de a-și controla sistemele bancare și nu rezolva problema entităților „prea mari și prea interconectate pentru a eșua”, regimul de recapitalizare internă nefiind astfel credibil și periclitând în mod grav contribuabilii și bugetele statelor membre;
- H. întrucât uniunea pentru piețele de capital va amplifica riscul sistemic prin intermediul securitizării și va stimula sistemul bancar subteran și devalizarea activelor publice de către asigurători și fonduri de pensii, contrar consolidării a unui sistem bancar de retail solid și descentralizat, ca sursă primară de finanțare a investițiilor pentru IMM;
- I. întrucât Raportul celor cinci președinți cu privire la viitoarea configurație a UEM vizează introducerea unei game largi de instrumente, organisme și cadre ce nu vor permite ieșirea din starea prelungită de austeritate și din cadrul doctrinei neolibérale; întrucât acest lucru va agrava politicile prociclice și va reduce suveranitatea democratică a statelor membre; întrucât recomandările sale fundamentale, precum consiliile pentru productivitate, subminează negocierile colective; întrucât prezentul raport a fost elaborat fără implicarea Parlamentului European sau a parlamentelor naționale,
 1. ia act de marea importanță pe care Comisia o atribuie orientării bugetare pentru zona euro; subliniază că aceasta nu este suficientă pentru a depăși politicile de austeritate;
 2. regretă practicile de șantaj din partea instituțiilor UE și a unor state membre vizavi de acele țări care deci să renunțe la politicile de austeritate și la doctrina neoliberală;

3. subliniază că introducerea oricărei capacități bugetare pentru zona euro nu va rezolva dezechilibrele structurale din UEM și că este necesară o schimbare fundamentală de orientare a politicilor și guvernantei sale economice pentru a soluționa cauzele profunde ale crizei din zona euro, mai ales contribuția dezechilibrelor macroeconomice la îndatorarea statului și a persoanelor private;
4. respinge instituirea unei trezorerii a zonei euro, dat fiind că acest lucru va însemna o și mai mare concentrare de putere în mâna unor entități supranaționale și că aceasta va fi consacrată prin pactul bugetar, putând contribui la aplicarea unor reforme structurale inhibitoare ale cererii, subminând astfel suveranitatea democratică și contribuind la impunerea de politici de austeritate;
5. subliniază necesitatea unei reforme structurale a sectorului bancar, care să separe activitățile bancare de retail de cele de investiții, permițând astfel proceduri de rezoluție bancară disciplinate, fără recurgerea la practici de privatizare a profitului și socializare a pierderilor, asigurând totodată controlul public și descentralizarea sectorului bancar, față de agravarea riscului sistemic și condiții volatile de finanțare introduse prin uniunea piețelor de capital;
6. consideră că UEM și-a etalat vulnerabilitatea în contextul crizei financiare și economice globale, atunci când dezechilibrele nesustenabile, cauzate de politici protecționiste („beggar-thy-neighbour policy”) din state membre precum Germania și de fluxurile de capital pe termen scurt către periferie, au condus la niveluri ridicate ale datoriei (private sau publice), și a determinat o creștere dramatică a costurilor împrumuturilor guvernamentale în unele state membre, ca urmare a creșterii datoriei publice din cauza planurilor de salvare a băncilor și a răspunsurilor politice anticiclice inițiale la criză;
7. avertizează că șocurile viitoare ar putea destabiliza și mai mult zona euro, dat fiind că UEM, precum și cadrul european de guvernare economică împiedică statele membre să recurgă la instrumentele economice necesare și potrivite pentru a răspunde în mod corespunzător la actuala și viitoarele crize economice și sociale; consideră că, în cazul șocurilor simetrice provocate de lipsa cererii interne, politica monetară nu poate de una singură să repună în mișcare creșterea economică, mai ales într-un context în care ratele dobânzii tind spre zero; și că aceste șocuri simetrice ar trebui contracarate prin finanțarea investițiilor destinate acumulării cererii și ocupării integrale a forței de muncă;
8. subliniază că introducerea monedei euro ca monedă comună a eliminat opțiuni politice încercate și testate de contrabalansare a șocurilor asimetrice, precum ajustarea ratei de schimb; reafirmă că, în consecință, cedarea autonomiei asupra politicii monetare necesită mecanisme de ajustare alternative pentru a face față șocurilor macroeconomice asimetrice și pentru a tinde către o convergență socială și reală, sub control democratic;
9. solicită introducerea unui program de sprijin și, la cererea statelor membre respective, opțiunea de a se alătura unui mecanism al ratelor de schimb împreună cu Banca Centrală Europeană pentru stabilizarea simetrică a ratelor de schimb ale acelor state membre care doresc să negocieze o ieșire disciplinată din zona euro, motivată de faptul că prezența lor a devenit nesustenabilă și oneroasă; subliniază că un astfel de program ar trebui să ofere o compensație adecvată pentru daunele sociale și economice provocate

de prezența respectivului stat în uniunea economică și monetară; subliniază și necesitatea de creare a unui plan de urgență care să sprijine economia acelor țări care au avut de suferit din cauza intervenției troicii; subliniază că este necesar să se asigure o claritate juridică cu privire la condițiile unei ieșiri disciplinate din zona euro cu rămânerea în Uniunea Europeană și că este necesar să se aplice controale ale capitalurilor, de exemplu restructurarea datoriei și reducerea acesteia, bazat pe principiile *lex monetae*, conform cărora datornicul poate acoperi datoria în moneda pe care o preferă;

10. se declară extrem de îngrijorat cu privire la datoriile foarte mari pe care le înregistrează statele membre de la periferie; consideră că este imperativ să se reducă datoriile, prin renegocierea datoriei (a sumelor, a scadenței și a ratelor dobânzii) și prin anularea componentei sale speculative și nelegitime, aducând-o la niveluri sustenabile, în regim de urgență, ca o chestiune elementară de echitate;
11. solicită abrogarea Tratatului privind stabilitatea, coordonarea și guvernanta în cadrul uniunii economice și monetare și a semestrului european, deoarece reprezintă o cămașă de forță economică nedemocratică, cu efecte adverse asupra rezultatelor economice și a dezvoltării sociale a statelor membre; solicită înlocuirea lor cu politici care să asigure o convergență socială ascendentă, precum și creștere și locuri de muncă; subliniază că se impune scutirea investițiilor publice de aplicarea criteriilor de la Maastricht până la abrogarea respectivelor tratate (regula de aur a investițiilor publice), dat fiind că investițiile creează fluxuri de venituri și active pentru generațiile viitoare, justificându-se astfel costurile de credite transmise acestora;
12. subliniază că Fondul european pentru investiții strategice (FEIS) induce comportamente de vânzare a profitului și de devalizare a activelor de către investitorii privați în dauna bugetului Uniunii, prin parteneriate public-privat, privatizarea profiturilor și socializarea pierderilor, contribuind doar marginal la investiții suplimentare; consideră că, prin intermediul FEIS, Banca Europeană de Investiții a dobândit prea multă influență asupra bugetului Uniunii, dând dovadă de rezultate slabe de distribuire la nivel regional a investițiilor și de sprijinire a IMM;
13. solicită introducerea unui program de investiții publice inteligent, care să vină în sprijinul economiei reale și care să se bazeze pe solidaritate și coeziune teritorială; consideră că acest program ar trebui să se concentreze pe crearea de locuri de muncă decente și de calitate și totodată să îmbunătățească standardul de viață și pe cel de protecție socială a lucrătorilor, mai ales consolidarea negocierii colective și a acordurilor colective, precum și lărgirea dreptului la grevă;
14. subliniază că este necesar ca Banca Centrală Europeană să finanțeze investiții publice în economia reală mai degrabă decât bule bazat pe active și că achizițiile de obligațiuni de către băncile naționale de dezvoltare în acest scop ar fi în conformitate chiar și tratatele UE disfuncționale și actualmente în vigoare; consideră că investițiile publice ar avea importante efecte de autofinanțare prin efectul de multiplicare, mai ales în statele membre ai căror cetățeni și ale căror bănci se confruntă cu deficit de lichidități;
15. subliniază că este important să se reducă efectiv surplusurile cronice de cont curent; subliniază că sunt necesare conturi curente echilibrate ale statelor membre pentru a

contracarea nevoia de transferuri permanente și pentru a nu mai fi nevoie de reguli fiscale arbitrare, dat fiind că astfel de conturi curente echilibrate ar permite statelor membre ce au nevoie de capital să își finanțeze acest necesar din economiile interne, fără a se împrumuta pe plan extern;

16. subliniază că este necesar să se rezolve problema practicilor de evaziune fiscală și de evitare a obligațiilor fiscale ale marilor corporații, și să se introducă sisteme fiscale progresive și corecte, care să preîntâmpine erodarea bazei fiscale și transferurile de profituri;
17. solicită controlul democratic asupra zonei euro și responsabilizarea acesteia în mod mai consolidat la nivelul UE și al statelor membre, în sensul unui maxim de transparență și control democratic, asigurându-se participarea partenerilor sociali și a societății civile la procesul decizional primordial și restabilirea conducerii politice și democratice în procesul de dezvoltare prin subordonarea puterii economice celei democratice;
18. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, precum și guvernelor și parlamentelor statelor membre.

Or. en